

SYSTEM AUDIO MANTRA 60

Amint már hírt adtunk róla, a System Audio alaposan felfrissítette kínálatát a közelmúltban, legpotensebb hangsugárzóit továbbfejlesztve megépítette azok „master” változatát, és több új modellel, teljes sorozattal is előállt. Hihetnének, hogy a dánok dacolnak a számunkra legkedvesebb iparágat alaposan megtépázó gazdasági válsággal, de az időzítés a gyártó munkamódszerének is köszönhető, Ole Witthoft csapata ugyanis több éves fejlesztési ciklusokban gondolkodik, aminek éppen ekkorra érett be a gyümölcse.

Míg az explorer masterben összesen 10 év munkája van, a friss termés legkomolyabb sorozata, a mantra első hírmondója, a 60-as modell „mindössze” bő kétévtényi fejlesztőmunka eredménye, ő vette át a 1750-es típus (HFP51) szerepét. Ha képzeletben egymás mellé állítjuk őket, legelőször az fordulhat meg a fejünkben, hogy az SA tervezési elvei nem sokat változtak az eltelt évek alatt. Ugyanazt a következetesen éles-sarkos formát hozza az egyszerűséghez a körme szakadtáig ragaszkodó cégalapító-főtervező, dán mesterről lévén szó, dísztelenségében is fényűző kivitelben. Hozzánk az ében változat került, súlyos kimondani, de a sávos mintázatú, selyemfényű fafelület már-már túl tökéletes ahhoz, hogy egy hangsugárzóé legyen, mindenestre a legválasztékosabb ízléssel összeállított lakásbelsőben is megállja a helyét, feltételezve persze a modern stílust. Sorozatának legnagyobbjához illően igencsak megtermett darab, karcsú ugyan, de kimondottan mély, és feltűnően magas, még a nem éppen aprócska Focal Profile 918 is eltörpül mellette, és természetesen elődjénél is nagyobb termetű. A rendkívül merev kabinet változó (18-48 mm) falvastagságú MDF-ből készült, belül csillapítóanyaggal gazdagon kezelve és 8 kamrára osztva, belőlük alul egy 3 literes üreget választottak le kb. 7 kg homoktöltés számára, míg felül a csipogó-középsugárzó páros kapott zárt házat. A 15 mm vastag, ezüst lakkozású frontlap hangszóróhalmozásán van mit csodálkozni annak, aki nem ismeri az SA másikat, egész röviden is megfogalmazható audioteknikai alapvetését: a gyorsabb a jobb. A cél az elektronikákhoz képest szánalmasan lassú dinamikus hangszóró felgyorsítása volt, ami főleg a mélysugárzó esetében problémás, így a megoldást a jellemzően

egy(-két) nagyobb átmérőjű mélyhangszóró helyett több, kisebb meghajtó alkalmazásában találta meg a gyártó. Ezért kapott a mantra 60 nem kevesebb mint 4 db dedikált woofert, amik ugyan csak alig 11 cm átmérővel szerénykednek, de az ultrakönnyű, csupán 0,8 grammot nyomó papírszerű membrán kiemelkedő gyorsaságot, ezáltal jobb dinamikát és pontosságot biztosít, ráadásul 3-5-ször nagyobb kitérésekre képes, mint más hasonló hangszórók, így bőséges légmennyiséget mozgat meg, ami elengedhetetlen az erőteljes mélyhang-sugárzáshoz. A ranger-ből származtatott W1108XL hangszóró szerepel középsugárzóként is a háromutas konstrukcióban, társul az ugyancsak új fejlesztésű, könnyű textildómos, terjedelmes hátsó csillapítókamrával és erős mágnessel ellátott T2504XS jelű magassugárzót kapta, a hangszórókból rakott oszlopot szükség esetén mágneses rögzítésű selyemkeret mögé rejt-hetjük. Hátlal is változott kicsit a látkép, a töltőnyílást a kabinet alsó lapjára költöztették, de a leglényegesebb, az immár magányos, öblös reflexport itt maradt, ami azt jelenti, hogy 15-30 centi helyet ajánlatos mögötte szabadon hagyni. Banánaljzatból már csak egyetlen párt találunk, mintha tendencia lenne a felsőbb kategóriákban a szimpla kábelezésre való áttérés, szóval emiatt kár lenne aggodalmaskodnunk, és az is jó ötlet, hogy a kiváló csatlakozópárt a hátfal helyett elegánsan a 2,5 centi vastag talapzat bemetszésébe süllyesztették.

Hangminőség

Nagyon komoly, határozott hangon szólaltatja meg a New York-i Filharmonikusokat a rendszer, csak úgy sugárzik belőle az önbizalom, csalhatatlan az egyensúly, a hangkép precízen szerkesztett, a tuttik ellent-

mondást nem tűrve épülnek fel, már-már kioktatóan fölényes a produkció. Mégsem válik ellenszenvessé, kicsit sem komor vagy rideg, a megbízhatósága viszont rendkívül megnyugtató, nincs olyan pillanat, amikor esélyt adna a gondolatnak, hogy esetleg valamit ne tudna megoldani, nem létezhet szituáció, amiből ne jönne ki tisztán. A hangszíneket kicsit mélyre fogja, talán ettől a komoly hangvétel, a szó-lóhegedű is testesebb kiállású, még a magasabb régiókban sem vékonyodik el a hangja. Bámulatos a dinamika, ez a magabiztosság kulcsa, aggodalom nélkül magasra tekerhetjük a hangerőt, hogy a leghalkabb részeket is jól halljuk, a feltámadó kivezélés nem tudja zavarba hozni a mantrát, rendületlenül állja az igénybevételt, lényegében tökéletesen mindegy neki, mekkora a bemenő jelalak energiája, tökéletesen stabil hangképpé formálva adja ki magából. Kifogástalan a részletezés, a hangszerek gazdagon árnyaltak, hibátlanul érvényesül a zenekar összetettsége, mögötte pedig az ember, a nem is annyira elfojtott köhüntések, a levegővételek, lapozások zaja, ám még velük sem válik kimondottan áthatóvá a térbeliség. A mantra 60 hangszóró-készlete nem éppen a pontszerű hangforrás iskolapéldája, márpedig sokak szerint az lenne a hiteles téralkotás legfontosabb feltétele; ettől-e vagy sem, de a színpadkép jó átlagos, szélessége közepes, és a mélységérzet sem jelentős, ezen a téren az explorer magasán felette áll, köszönhetően talán az MTM-szerű (vagy d'Appolito) hangszóró-elrendezésnek. Amit egyébként más típusoknál is alkalmaznak, és a dobozmagasság itt sem állna az útjába, de a teljhatalmú főtervező a hagyományos megoldás mellett döntött, így a torony tetejébe ültetett csipogós rendszer mellékhatásaként a hangszínpad is jó magasra került, idővel biztosan hozzászokik a fül, de egyelőre határozottan felfele kell rá nézni, hacsak nem bárshékből hallgatunk zenét. Andrea Bocelli előadására az utolsó szóig állnak az iméntiek, lenyűgöző a tenor hangterjedelme, tartása, a kórus mondjuk most sem tökéletes, túlságosan egy tömbben és kissé függöny mögé húzódba énekelnek, a szólista viszont egészen pazar, lelkesítő, magával ragadó, legalább annyira a hangulata, mint a technikája miatt. A Pawnshopba betérve a sűrű cinek megcsillantják a felső sávszélt is, méghozzá

teljes megelégedésünkre, tisztán, fényesen, mégis szelíden pengnek a tányérok, tökéletesen illenek a szélsőségektől mentes, racionális megjelenítéshez. Az alvégen a nagybőgő is példásan lelkes, ő mutatja meg a SA konstrukciós elvének talán legaldásosabb oldalát: semmi szükség nagy hangerőre, hogy felbredjen a basszus, a legkisebb kivezélési szinteken is határozott a mélyátvitel, és alaposan meghajtva sem túloz, minden körülmények között kifogástalan marad az egyensúly. Stinger játszva is árad belőle a tévedhetetlenség, stabil, magabiztos, áthatóan energikus, de nem erőfitogtató a megjelenítés. Zavarba ejtően tiszta minden hang, torzítást, megerőltetést hírből sem ismer, nem lenne nehéz rásütni az optimális hangsugárzó bélyegét. Keményebb rockkal már csak megerősíti a mantra, hogy valóban minden körülmények között számíthatunk rá, sűrű, izmos, ütős a Clawfinger, feszes a ritmus, pompásan teríti a hangnyomást, egyszerűen megingathatatlan.

Bár a sorozat nevéül választott szóhoz némi pejoratív értelem is tapad nyelvünkön, a System Audio esetében próbáljunk meg inkább a mantra gondolkodásra utaló eredetére koncentrálni, hiszen kézenfekvő választás ez a hangsugárzó a javából, nincs szüksége rá, hogy bármilyen vallásos misztika igazolja jelentőségét. Az igazat megvallva sosem voltam a sokhangszórós konstrukciók híve, hiszen éppen hogy szembe mennek az egyszerűség elvével, ám Ole Witthoft most végleg feloldotta az ellentmondást. Két hétig bitorolta a mantra 60 a Focal helyét a nappaliban, már első hallásra megfogott, versenyen kívül is sokkal többet muzsikált, mint az egyébként kiváló francia szokott, és bizony nagyon nem esett jól visszaadni...

Zajácz Tamás

TERMÉK ADATOK

Frekvencia átvitel:	41 Hz - 35 kHz
Impedancia:	8 Ohm
Érzékenység:	89 dB
Méretek:	145×1130×275 mm
Tömeg:	21,75 kg
Ár:	530.000,- Ft
Forgalmazó:	Inter Audio Kft.
Elérhetőség:	06-30/313-4595